ONCZAY CSABA 80

(Budapest, 1946. december 29.)
Kossuth-díjas gordonkaművész, tanár.

GOMBOS LÁSZLÓ
ONCZAY CSABA MŰVÉSZI PÁLYAKÉPE[1]

Onczay Csaba gordonkaművész és tanár a magyar zene több mint fél évszázados történetének lett az egyik ikonikus alakja. Az 1960-as évek végétől, zeneakadémiai tanulóéveitől kezdve folyamatos a hazai jelenléte, ami mindig az állandóság érzetét keltette a zenekedvelő közönség számára, miközben a külföldi sikereiről érkező rendszeres híradások folyamatosan igazolták és megerősítették hallgatóinak személyes benyomásait és művészetének általános elismerését. Jelenléte nem korlátozódott a fővárosra, hanem szinte az egész országot lefedte: a tanítás mellett koncertezett, kurzusokat tartott, rendezvényeket szervezett és versenyek zsűrijében vett részt. Amikor pedig hosszabb-rövidebb időszakokon át külföldön tartózkodott, neve akkor sem tűnt el a sajtóhíradásokból, és játéka is zenei mindennapjaink állandó részese maradt a rádióadásoknak és az egyre gyarapodó kereskedelmi hangfelvételeinek köszönhetően. Amilyen közvetlen a személyisége, amelynek révén mindenütt azonnal utat talál a közönséghez, hitvallása is olyan egyszerű és világos: „Számomra mindig az volt az elsődleges, hogy a magyar zenét, a magyar zeneszerzők műveit itthon és külföldön mind szélesebb körben, hitelesen, a legnagyobb odaadással és átéléssel mutassam be.”

[1] https://azopus.hu/alkoto/AL0000326/palyakep (A Magyar Művészeti Akadémia kortárs művészeti életút-adatbázisa)

Tanulmányok

Onczay Csaba Budapesten született 1946. december 29-én. Családjával fél évvel később Szegedre költözött, ő pedig itt töltötte egész gyermekkorát, itt kezdte meg tanulmányait, ezért máig szegedinek vallja magát. A Szegedi Tudományegyetem gyakorló általános iskolájába, majd a Tömörkény István Gimnáziumba járt, a csellójáték alapjait ezzel párhuzamosan Báthory Sándor irányításával sajátította el a Városi Zeneiskolában és a Szegedi Állami Zeneművészeti Szakiskolában. Szülei mindketten jó zenei érzékkel rendelkező, képzett énekesek voltak. Otthonukban élt még a házimuzsikálás és közös zenehallgatás hagyománya, és gyakran látogatták a Vaszy Viktor vezette operaelőadásokat. Az ifjút különösen az operában szerzett élmények terelték a zenei pálya felé. Énekelt az opera gyerekkórusában, és kezdetben énekes szeretett volna lenni. Végül amellett a hangszer mellett kötelezte el magát, amelynek hangja az ő véleménye szerint is a legközelebb áll az énekléshez.

Felsőfokú tanulmányait 1965-től 1970-ig a budapesti Zeneakadémián (Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola, jelenleg Egyetem) végezte Friss Antal osztályában. Az 1970-es, Sienában rendezett nyári akadémián (Accademia Musicale Chigiana) André Navarra, majd a következő tanévben a moszkvai Csajkovszkij Konzervatóriumban Szergej Petrovics Sirinszkij voltak a mesterei.

A pályakezdés évei

Előadóművészi karrierjének indulásában jelentős szerepet játszott két versenygyőzelem, az 1973-as a budapesti Nemzetközi Pablo Casals Gordonkaversenyen, ill. az 1976-as Rio de Janeiróban rendezett Nemzetközi Villa Lobos Gordonkaversenyen elért első helyezés. Mindkettő világszerte elismert rangot adott és számos koncertfelkérést hozott a művésznek. Számos megmérettetésen szerepelt már sikerrel a szegedi és a zeneakadémiai években. Első díjat nyert például 1961-ben az országos kulturális fesztiválon és 1967-ben a Zeneakadémia házi versenyén (itt szóló és kamarazenei kategóriában is). Általános feltűnést keltett 1968 szeptemberében, amikor az egyik legifjabb résztvevőként bejutott a X. budapesti nemzetközi zenei verseny (Casals-gordonkaverseny) döntőjébe, és különdíjat, azaz dicséret kapott a zsűritől. Pernye András így jellemezte játékát a Magyar Zene folyóiratban: „Ez a huszonkét éves magyar művész, a Zeneművészeti Főiskola negyedéves hallgatója, egyike az egész verseny legtehetségesebb, legrokonszenvesebb muzsikusainak. Rátermettség tekintetében bárkivel felveheti a versenyt… […]

minden ízében muzsikus és minden megoldása szorosan a zene vonalában fekszik, a darabokat sajátjaként adja vissza.” A kritikus megemlítette, hogy az ifjú felkészültsége még nem volt, nem lehetett hibátlan, de a legjobb úton jár önmaga tökéletesítése útján.

Onczay ugyanis nem volt csodagyerek, aki nyolc vagy tíz éves korára eléri teljesítménye csúcspontját, amit számos esetben visszaesés vagy teljes kiégés követ még a felnőtt kor elérése előtt. Az ő emberi és művészi fejlődése harmonikus, lassan és folyamatosan emelkedő volt, tudása nem isteni ajándék, hanem több évtizedes munka eredménye. Somfai László 1972. decemberi rádiókritikájában már arról a jelentős haladásról számolhatott be, amely a korábban még csak megdicsért fiatalt a következő, 1973-as Casals-versenyen már a nemzetközi győzelemhez juttatta: „Onczay határozottan új szín a magyar csellisták élvonalának stílusirányzatai között, és egyebekben is lebilincselően rokonszenves zenész. Megragadó az a szenvedélyes kutatásvágy, amellyel minden egyes zenei frázis, minden egyes hang értelmét, a folyamatban való összefüggését fel akarja deríteni, majd azután élettel megtölteni. Ha nem volna közhely, azt kellene mondanunk: sugárzik belőle a muzikalitás, a zene és a zenélés szeretete, a zeneteremtésből fakadó gyönyörűség. Így talán csak azok muzsikálnak, akik kellő virtuóz adottság és megfelelő iskolázottság birtokában félelem és technikai aggodalmaskodás nélkül vághatnak bele a partitúrák megelevenítésébe, ugyanakkor elég fiatalok meg, hogy ne ismerjék a rutint, hogy ne ismerjék önmaguk korlátait, tehetségük maximumát, amely egy idő után kompromisszumokra vezet.”

Az 1970-es évek második felére Onczay Csaba elérte azt a művészi színvonalat, ami után a játék már nem „javul”, hanem csupán érettebb lesz, és a holtáig tanuló előadó tudása sem annyira mennyiségben, hanem bölcsességben gyarapszik. A hazai kritikák százaiban is jól figyelemmel kísérhető a változás, miszerint a 80-as évektől már egyre kevésbé próbálták szavakkal lefesteni a játékát. Hiszen azt a közönség többsége már ismerte, és a recenzens vagy a korábbi jellemzések egy-egy megállapítását ismételte, vagy – az elhangzott művek bemutatása mellett – egyszerűen csak az előadás tényét és műsorát regisztrálta. A viszonylag késői, példaértékű kritikai elemzések közül álljon itt Tallián Tibor rádiós beszámolója 1974 októberéből: „Onczay különlegesen szerencsés, harmonikus művészalkat. Gordonkázása egészen magas fokon zenei, játékát sem hangzásban, sem expresszivitásban nem zsúfolja túl költői-

emocionális képekkel. Tökéletesen meg tud maradni a ritmus, a dallamformálás, a szorosan vett zenei eszközök keretei között, és így teljes, amit csinál. Érzéke a zenei mondattanhoz, a frázisok egyensúlyozásához, egy-egy hosszabb frázissor felíveléséhez, a mellékmondatok összefogásához egészen kiváló. Ritmikus ereje vonóshangszer-játékosoknál különlegesség, és éppúgy az életerős dallamformálást szolgálja, mint a nem érzéki és nem érzékenykedő, nem agyonvibrált hang, amelynek időnkénti szürkesége hallhatóan hangszerprobléma. Onczay tele van elánnal, tűzzel, de soha nem fegyelmezetlen és valahol kicsit mindig arisztokratikus. Nincs érzelmek híján, de soha nem tartja elsődlegesen fontosnak a maga érzelmeit, mert tudja, hogy az érzelmek – sok minden mással együtt – bele vannak komponálva a zenébe."

A jó fülű kritikus felfigyelt arra, hogy a kisebb hangzásbeli problémák nem az előadó hibájából, hanem a megszólaltatott gordonka tökéletlenségéből adódnak. Onczay harminc éves koráig nem rendelkezett a legnagyobb művészekhez méltó, világszínvonalú hangszerrel. Ezért 1976-ban a magyar állam vásárolt és kölcsönzött a számára egy csellót, amelyet 1700-ban Matteo Goffriller velencei mester készített. Ettől kezdve ez lett az állandó hangszere, hasonlóképpen példaképéhez, Pablo Casalshoz, aki kerek hatvan éven át játszott Goffriller egyik mesterművén.

A szólóművész fellépései

Bár Onczay Csaba számára mindig is kiemelten fontos volt a kamarazene, világszerte elsősorban szólistaként tartják számon, aki egyaránt jeleskedik a virtuóz játék és az éneklő, elmélyült zenélés terén. Művészetében e kettő összhangjának és ideális arányának megteremtésére törekszik. A csellórepertoár és a hangszer sajátosságai miatt általában nem csak a kíséretes vagy kíséret nélküli darabokat és a versenyműveket számítják a szólószámok közé, hanem az Onczay repertoárjának gerincét adó kétszereplős szonátákat is. Ezt tükrözi a koncertműsorokban gyakori „Onczay Csaba hangversenye" vagy éppen „szólóestje" megnevezés abban az esetben is, ha a zongorista és a csellista zeneileg egyenrangú szerepet kap, a művészek pedig ennek tudatában játszanak. A közönség azonban szereti szólistaként ünnepelni a csellistát, aki hangszerének a hegedűéhez vagy a fafúvósokéhoz mérten erőteljesebben zengő hangjával akusztikailag uralja az eseményt. Onczay fél évszázados pályafutása során rendszeresen szerepelt Európa, Amerika és a Távol-Kelet

hangversenytermeiben, és aktivitása a bibliai kort elérve is megmaradt, legfeljebb más területek kerültek előtérbe az elfoglaltságai között.

Onczay ifjúkori fellépéseit vizsgálva a sokaság és sokféleség tűnik fel először, és a koncertek nyomán világosan kirajzolódik a művész jellemző karaktere. Az 1960-as évek végétől egymást érték a helyi hangversenyek és a legkülönfélébb utazások (már a zeneakadémiai években Csehszlovákia, Szovjetunió, Németország, Belgium és Olaszország követte egymást egyetlen év leforgása alatt), meglehetősen sokszínű repertoárral. Ő ahhoz a művésztípushoz tartozik, aki látszólag gyorsan és könnyedén tanul, nem zavarja, hanem élteti a közönség figyelme, és bármilyen feladatot örömmel vállal, legyen szó kamarazenekari beugrásról, szonáta-produkcióról vagy szólóestről. Nem hosszas megfontolás után választott egy-egy új darabot, majd feszülten koncentrált az előadás időpontjára, hanem a sorra érkező felkéréseket teljesítette kíváncsian és félelem nélkül, azzal a könnyed természetességgel, mint amikor valaki virágot szed a réten. Kezdetben néhány barokk tétel mellett gyakran játszotta Kodály szóló- és cselló-zongora szonátáját, Debussy szonátáját, Dvořák, Sosztakovics és Saint-Saëns gordonkaversenyét, Brahms kettősversenyét, Schumann Fantáziadarabjait, Beethoven C-dúr és Brahms e-moll szonátáját, valamint Mihály András Mouvement című darabját. Majd néhány évtized alatt lényegében mindazokat a műveket megszólaltatta, amelyek a világjáró csellisták repertoárján szerepelnek.
Gyakran játszik zenekari kísérettel, az Állami Hangversenyzenekar, a MÁV Zenekar, a Rádiózenekar, a Győri és a Miskolci Szimfonikusok mellett sikert aratott a Bécsi és a Berlini Szimfonikusokkal, a lipcsei Gewandhaus és az olasz RAI Zenekarral, valamint több vezető amerikai együttessel. Az általa előadott mintegy félszáz versenyművet számos kiváló karmester dirigálta, ifjúkorában különösen a Ferencsik Jánossal és Kobayashi Ken-Ichiróval folytatott együttműködés volt a meghatározó. Utóbbival összesen tizenkét versenyművet szólaltatott meg az évtizedek során, a Ferencsik vezényelte Hangversenyzenekarral pedig egy alkalommal Moszkvában a szerző jelenlétében játszhatta el Sosztakovics csellóversenyét. De szerepelt többek között Charles A. Ansbacher, André Bernard, Aurelio Canonici, Drahos Béla, Fejér György, Fischer Ádám, Gál Tamás, Hamar Zsolt, Robert Houlihan, Jancsovics Antal, Kocsár Balázs, Kocsis Zoltán, Kollár Imre, Lehel György, Ligeti András, Lukács Ervin, Guido Mancusi, Manfred Mayrhofer, Oberfrank Géza, Pécsi István, Martin Turnovsky, Vásáry Tamás és Howard Williams

vezényletével. Külön említést érdemel Petró János, akivel 40-nél több esten szerepelt, legtöbbször a Szombathelyi Szimfonikus Zenekar hangversenyén.

A zenekar vezetése őt magát is mindig érdekelte, és alkalomadtán meg is próbálkozott a vezényléssel. Szólistaként játszott a pforzheimi kamarazenekarral (Südwestdeutsches Kammerorchester), majd vezényelte is őket Német- és Olaszországban, dirigálta a római Gonfalone koncertterem zenekarát és turnézott a Szombathelyi Szimfonikusok kamaraegyüttesével. 1986-ban Firenzében részt vett a Camerata Strumentale Italiana kamarazenekar alapításában, amelynek két évig karmestere és művészeti vezetője volt. Magyarországon 1995-ben, a MÁV Szimfonikusokkal debütált karmesterként. Mivel azonban ez a tevékenység is teljes embert kíván, megmaradt elsődleges hivatása mellett, és a vezénylést inkább érdekes és tanulságos zenei kirándulásnak tekintette.

Hazai fellépései akkor váltak igazán rendszeressé és szervezetté, amikor 1971-ben az Országos Filharmónia szólistája lett, és néhány év leforgása alatt szinte az egész országot bejárta kiváló zenekarok, karmesterek és kamarapartnerek társaságában. 1973 júniusában olyan sikerrel szerepelt a Magyar Televízió által szervezett, Interfórum elnevezésű nemzetközi rendezvényen, hogy a Fertődről közvetített hangversenyek után már a helyszínen Angliába, Bulgáriába, Csehszlovákiába, Romániába és a Szovjetunióba szóló szerződéssekkel keresték meg. Olaszországi turnéi 1972-ben indultak, és az elsőt mintegy további húsz követte az évtizedek során. A rendszeres németországi és ausztriai fellépések és a néhány alkalmat jelentő kanadai, kubai, portugáliai, spanyolországi, jugoszláviai, lengyelországi és Szovjetunióba tett utazások mellett kiemelt szerepet kaptak az Amerikai Egyesült Államok-beli turnék. Utóbbi országban 1984-ben debütált a Washingtonhoz közeli Wolf Trap fesztiválon, majd az elkövetkező két évtizedben a philadelphiai Joanne Rile Artists Management egymaga 118 amerikai hangversenyt rendezett a számára. A Távol-Keletre valamivel később jutott el: első japán koncertkörútját a Naxos lemezcég szervezte 1993-ban, azóta rendszeresen szerepel a szigetországban. Eddig mintegy 30 városban (Tokio, Osaka, Nagoya, Kioto, Gifu stb.) adott koncertet, egy-egy helyen több alkalommal is. Gifu városában negyedszázada minden évben volt önálló hangversenye. A Távol-Keleten emellett Hong Kongban, Secsenben (Kína) és Szöulban lépett fel.

Onczay Csaba folyamatosan törekedett arra, hogy megismertesse a közönséget a legújabb zeneművekkel. Több kortárs kompozíció világpremierje vagy magyarországi bemutatása fűződik a nevéhez (Akutagawa, Dutilleux, Gubaidulina, Landowski, Lutoslawski és Penderecki darabjai). A magyar zeneszerzők közül Gyöngyösi Levente, Kocsár Miklós, Lendvay Kamilló és Szokolay Sándor is komponált műveket a számára.

Kamarazene a repertoár középpontjában

Amint említettük, a cselló-zongora szonáták a közönség szemszögéből határesetet jelentenek a szólódarabok és az Onczay Csaba számára kiemelten fontos kamaraművek között, miközben éppen ezek jelentik a csellóirodalom legértékesebb részét. Gyakran szerepelnek a cselló-szólóestek műsorában is, a szűkebb értelemben vett kamarahangversenyeken azonban vagy kizárólag más szonátákkal együtt jelennek meg, vagy triókhoz és kvartettekhez, ritkábban kvintettekhez és szextettekhez társulnak. Onczay életre szóló, a szegedi középiskolában szerzett élményei közé tartozik Dohnányi, Schumann és Saint-Saëns zongoraötösének az előadása, különösen a magyar mester első opuszáé, amelynek műsorra tűzése annak idején politikai felhangot is kapott. Iskolatársaival, Baranyai Lászlóval és Kiss Györggyel zongoratriót alkottak, és a közös játékot a Zeneakadémián is folytatták Petri Endre irányításával (1967 novemberében Beethoven D-dúr, ún. Geister-triójával nyerték meg az intézmény versenyét, és két évvel később Münchenben a Bajor Rádió nemzetközi versenyén a középdöntőig jutottak). Onczay Szegeden fuvolás kamarazenét is játszott Matuz Istvánnal, akivel egy iskolai aranyérem megszerzése mellett Nagy István emlékezetes Collegium Artium című előadásain működött közre.

Az 1960-as évek végétől egy évtizeden át Varga Csilla zongoraművész volt Onczay állandó szonátapartnere, emellett szerepelt Szűcs Lóránttal, Kocsis Zoltánnal, Rados Ferenccel, Jandó Jenővel és Gulyás Mártával, 1980-tól öt nyáron át Bostonban Komlós Katalinnal, a 90-es évektől Kovalszki Máriával és Krausz Adrienne-nel, majd Homor Zsuzsával. Szabadi Vilmossal és Gulyás Mártával 1987-ben alakítottak először triótársaságot, majd évtizedeken át játszottak együtt rendszeresen. A zeneakadémiai évek óta ismert Falvai Sándor szintén az állandó zongorapartnerek közé tartozik, Onczay húsz éve koncertezik vele nyaranta Japánban a Kiss Andrással, később Szabadi Vilmossal közös trióban. További kamara-lehetőséget jelentettek számára a vonósötösök és szextettek. Gyakran hívta közreműködésre a világhírű Bartók Vonósnégyes,

amikor Schubert kvintettjét vagy Brahms szextettjét adták elő a kvartett koncertjein.

A 90-es évek végétől számos alkalommal lépett fel Vígh Andrea hárfaművésszel, és a különleges és ritka cselló-hárfa hangszerösszeállítás hosszú távon is sikeresnek bizonyult. 2003-ban két zeneakadémiai kollégájával, Bánfalvi Béla hegedű- és Bársony László brácsaművésszel, valamint mindhármuk frissen diplomázott fiával alapították a Budapest Szextettet, amellyel hanglemezt készítettek (Dohnányi- és Mosonyi-művek), és Magyarországon kívül Japánban és Németországban szerepeltek. Fiával, a szintén csellista Zoltánnal DuOncelly néven alakítottak két fős kamaratársaságot, és a hazai bemutatkozást követően az Egyesült Államokban, Argentínában, Japánban, Németországban és Olaszországban léptek fel.

A tanítás szerepe az életműben – intézmények, mesterkurzusok, fesztiválok

A tanítás, legyen szó egy intézményben végzett folyamatos alkalmazásról vagy rövidebb ideig tartó mesterkurzusokról, végigkísérte Onczay Csaba egész életét, és elválaszthatatlanul összefonódott előadóművészi tevékenységével. Nemcsak a pódiumon szerzett tapasztalatokat osztotta meg növendékeivel, hanem a tanításon keresztül folyamatosan kontrollálta, elemezte és elmélyítette saját tudását, és egyúttal gazdagította a repertoárját is. A növendékekkel, a kollégákkal és a kurzusok szervezőivel fenntartott kapcsolata pedig – kiváló kommunikációs képességének hála – számtalan további művészi együttműködést és koncertfelkérést eredményezett.

1971-ben, alig egy évvel a Zeneakadémia elvégzését követően, felkérték, hogy vállaljon alma materében tanársegédi állást Banda Ede professzor mellett. Két év múlva már saját osztályt kapott az intézményben, ahol azóta a csellisták generációit nevelte fel (1994-től egyetemi tanárként, 2003-tól habilitált egyetemi tanárként és 2017-től professzor emeritusként). Emellett vendégprofesszorként működött 1995–1996-ban a freiburgi főiskolán (Hochschule für Musik), 2001 őszén az amerikai Oberlin konzervatóriumában (College of Arts and Sciences & Conservatory of Music), valamint 2006 és 2009 között Bloomingtonban az Indiana University Jacobs School of Music keretében. Utóbbi helyen került kollegiális és baráti kapcsolatba a világhírű Starker Jánossal, akit azóta mesterei között tart számon.1978 óta világszerte rendszeresen tart néhány napos vagy éppen több hónapos mesterkurzusokat, egy éven belül négy-öt alkalommal is.

1981-től húsz éven át vezette Németországban a Niederstotzinger Musiktage kurzusait, és 1982-től 1997-ig tanított Bergamóban a nyári fesztiválokon. 1983 és 1987 között állandó vendége volt a bostoni Kodály Center of America rendezvényeinek, és 1987-től 2005-ig tanított a keszthelyi Festetics palotában rendezett nyári tanfolyamokon. Az 1995-től Gifuban tartott Liszt-akadémiák arra is lehetőséget adtak, hogy a budapesti zeneakadémiára készülő japán növendékek közül tanártársaival már itt a szigetországban kiválaszthatta a felvételre érdemeseket. A bloomingtoni vendégprofesszori állás 2005-től kiegészült a nyári vonósakadémiákon történő részvétellel, és ennek hagyománya másfél évtizeden át töretlen maradt. Onczay az említetteken kívül mesterkurzusokat tartott többek között a Hartford Egyetemen (USA, 1985), a svájci Sionban (Academie du Music, 1989–1997), 1993-tól Ausztriában a semmeringi nyári akadémián, San Franciscóban a konzervatóriumban (1997), Stuttgartban (1998), a svájci Rheineckben (1999–2012), 2004-től öt alkalommal Hong Kongban, valamint 2014-ben és 2016-ban Szöulban.

A tanítás egyfajta mellékágaként értékelhetjük a különféle hazai és nemzetközi versenyek zsűrijében történő részvételt. Mihály András már kezdő tanár korában, 1972-ben zsűrizni hívta Onczayt a kaposvári kamarazenei találkozóra, amit az évtizedek során számos hasonló felkérés követett itthon és külföldön egyaránt (Szolnok, Krakkó, Budapest). Miután 1976-ban megnyerte Rio de Janeiróban a nemzetközi Villa-Lobos versenyt, ugyanitt a következő megmérettetés alkalmával már a zsűri soraiban foglalt helyet. A Budapesti Nemzetközi Versenyek között az 1973-as győzelmet követően Onczay az 1985-ös Casals- és a 2004-es Popper-verseny zsűrijében vett részt, majd 2014-ben Casals özvegye mellett a társelnök szerepét töltötte be. 2000-ben ő maga is alapított nemzetközi ifjúsági csellóversenyt Várpalotán, amelynek azóta is állandó zsűrielnöke.

Hazai és nemzetközi elismerések

Onczay Csaba kiemelkedő tevékenységét számos díjjal ismerték el: 1976-ban Kodály Szólószonátájának kimagasló interpretálásáért Liszt Ferenc-díjjal, előadói munkásságáért 1986-ban Érdemes Művész kitüntetéssel, hazai és nemzetközi sikereinek elismeréseként 1993-ban Kossuth-díjjal jutalmazták. 2004-ben nyerte el a Bartók–Pásztory-díjat. 2008-ban a kortárs magyar zene külföldi terjesztéséért végzett érdemeit Pro Artibus Artisjus éremmel ismerték el, valamint többször is megkapta az Artisjus előadóművészi díját. Alapító és

tiszteletbeli tagja a Magyar Kodály Társaságnak, alapító tagja a Magyar Zeneművészeti Társaságnak. 2016-ban Várpalota Város díszpolgára lett, és megkapta Szeged Város arany plakettjét. 2019-ben a Japán kormány javaslatára a Császár a „Felkelő Nap Rendje, Aranysugarak a Nyakszalaggal” kitüntetést adományozta számára. 2019 óta a Magyar Művészeti Akadémia levelező tagja.

További információk:

Alkotásai (180)

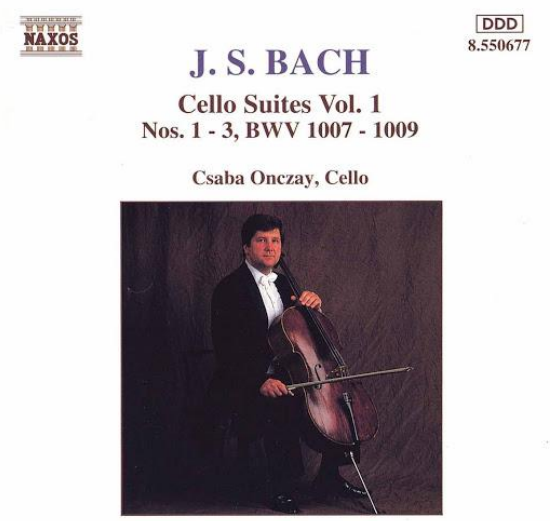
Az életút-eseményei

Díjai

LexikonTőle/Róla

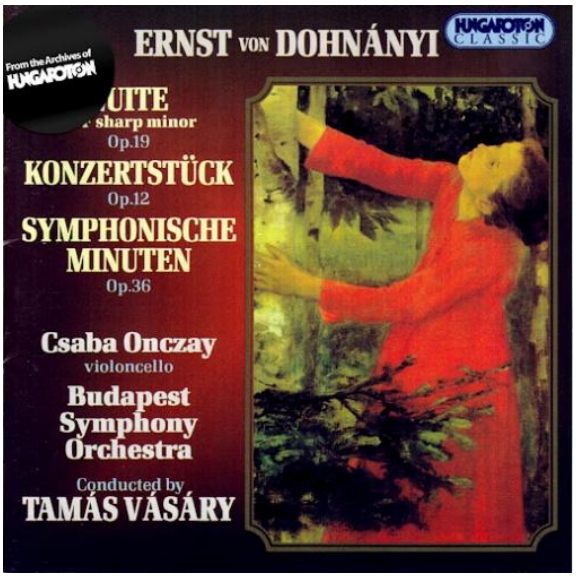
Az mma.hu oldalon róla olvasható

ONCZAY CSABA HANGFELVÉTELEIBŐL

Teljes lejátszási lista megtekintése (36 felvétel)

℗ 1993 Naxos

Konzertstück Op. 12 Tempo I.(12.54)

Konzertstück Op. 12 Adagio (6:26)

Konzertstück Op. 12 Allegro non troppo (6:33)

℗ 1996 HUNGAROTON RECORDS LTD.

Pezzo concertato per violincello e orchestra (13:01)

℗ 1997 HUNGAROTON RECORDS LTD.